

Werken in de regio

Drie medisch specialisten vertellen waarom zij bewust kozen voor een loopbaan buiten de Randstad. Over korte lijnen, meer rust, en een betere balans tussen werk en privé. Maar ook over vooroordelen, cultuurverschillen en de uitdaging om collega's naar de regio te trekken.

TEKST HEDDA SCHUT BEELD LARS VAN DEN BRINK

Stephan Wens, neuroloog
ADRZ in Goes en Vlissingen

'Eigenlijk zie ik vooral voordelen'

'Ik heb lang rondgelopen in het Erasmus MC. Ik volgde er mijn studie geneeskunde en mijn opleiding tot neuroloog. Tijdens mijn stages in het ETZ in Tilburg en het Amphia in Breda realiseerde ik me dat mijn interessegebied bij de algemene neurologie lag, waarbij ik alle soorten patiënten kon zien. Waar ik ook zeldzame ziektes kon tegenkomen. Toen nog had ik het idee dat ik voorbij Bergen op Zoom van de wereld af zou rijden. Toch ging ik in op een uitnodiging van een collega om een dagje mee te lopen in het ADRZ in Goes en Vlissingen. Meteen vond ik dat kleinschalige prettig en het team heel fijn. Het dagje werd een halfjaar. Mijn vrouw en ik besloten naar Goes te verhuizen omdat ik tijdens weekenddiensten nooit naar huis kon om de kinderen te zien. Eerst nog werden we tegenhouden door het idee dat onze oudste haar vriendinnetjes zou missen, maar niets bleek minder waar. Omdat we verhuisden tijdens corona, duurde het even voordat we nieuwe contacten kregen, maar een nieuwe sport zoeken om mensen te leren kennen was verfrissend. Onze familie en vrienden zien we wat minder vaak, maar van West-Brabant naar Zeeland rijden is geen ramp. Als Brabanders missen we carnaval wel echt. Verder is hier alles binnen handbereik: goede scholen, cultuur, sportclubs, de natuur en het strand. Na zes jaar wonen in deze stad heb ik 0 procent spijt. Met de werkverdeling ben ik heel gelukkig: ik eet 's avonds nagenoeg altijd met mijn gezin. We hebben een grote seh met veel seh-artsen en dokters die net klaar zijn met hun opleiding. Zij zien vrijwel alle patiënten als eerste, waarbij je als specialist in huis komt wanneer het nodig is. Eigenlijk zie ik vooral voordelen, al is het jammer dat dit geen opleidingscentrum voor aios is, want dokters opleiden vind ik erg leuk. We hebben hier al een paar jaar een vacature voor een neuroloog. Die wordt maar niet ingevuld. In Rotterdam pols ik nog wel eens iemand die bijna klaar is met de opleiding om hier eens mee te lopen. Maar Zeeland is vaak toch te ver weg en collega's blijven liever in de Randstad, bijvoorbeeld door het werk van hun partner. Daar hebben we hier best last van.'

Tabita Valentijn,
cardioloog Wilhelmina
Ziekenhuis in Assen

‘Deze baan past me als een jas’

‘De Randstad vonden we allebei te vol, met overal beton, auto’s en mensen die vooral op zichzelf gericht zijn. Mijn man, die als kapitein op de grote vaart werkt, is niet afhankelijk van een woonplek. Hij zei: “Zodra je klaar bent met je opleiding, wil ik eigenlijk weg.” Dat vond ik een goed idee, want ook ik verlangde naar groen, rust en ruimte. Het was dus een heel bewuste keuze. Ook hoopten we op een andere mentaliteit, op meer gemeenschapszin en mensen die naar elkaar omkijken. Dat hebben we hier gevonden.

Werken in perifere ziekenhuizen sprak me tijdens mijn opleiding al aan, door de korte lijnen en het directe contact met huisartsen. Vooroordelen tegen de regio had ik niet. Na een heel leuk, persoonlijk sollicitatiegesprek wist ik het zeker: deze baan past me als een jas. In onze betrekkelijk kleine organisatie met een gevarieerde groep cardiologen met verschillende persoonlijkheden en kwaliteiten kunnen we snel schakelen om een verandering in gang te zetten.

Mijn werk hier is niet wezenlijk anders dan in de Randstad. Wij leveren hier dezelfde hoogwaardige cardiologische zorg als elders in het land. Toch wordt soms wat meewarig of neerbuigend naar ons gekeken, en een oud-collega was verbaasd toen zij jaren geleden hoorde dat ook hier ct-scans van de coronairen werden verricht. We lopen zelfs voor op digitale manieren van communicatie met patiënten en in zorgtransformatie.

Iedereen zal andere motieven hebben om te kiezen voor werk in de periferie. Hoe dan ook zul je gemotiveerd moeten zijn, bereid te investeren in je nieuwe werk- en woonomgeving en in de lokale gebruiken. In het begin miste ik een kop koffie bij vrienden of even uitwaaien aan het strand. Waar ik tegenaan liep was de andere manier van communiceren. Mijn patiënten die veel afwachtender zijn dan in de Randstad, moesten dat ook. Zij vonden me heel direct.

Op mijn beurt moest ik hun taalgebruik leren kennen. Weten dat ‘het kon wel minder’ juist betekent dat het goed gaat. Inmiddels voel ik me verbonden met de mensen om me heen.’

Paul Veenboer, uroloog Ommelander
Ziekenhuis Groningen in Scheemda

‘Ik wil nooit meer terug’

‘Ooit was het mijn droom om in een groot perifeer opleidingsziekenhuis aan de slag te gaan. Alles veranderde toen ik aan het eind van mijn specialisatie een herseninfarct kreeg. Ik herstelde aardig, maar een particuliere arbeidsongeschiktheidsverzekering zou ik nooit meer krijgen. Ik solliciteerde op een vacature in loondienst in het Ommelander Ziekenhuis, met succes. Mijn vooroordeel over werken in kleine perifere ziekenhuizen was toen nog enorm. Na een dag meelopen ter voorbereiding op mijn baan beseftte ik dat ik er als hooghartige Randstedeling een nogal ongefundeerde mening op nagehouden had. Ook in Oost-Groningen wordt de best mogelijke zorg geleverd. We werken met dezelfde spullen als in mijn opleidingsziekenhuis. Wel kreeg ik een cultuurshock. Groningers

komen vaak met meer vergevorderde pathologie, maar ze zijn ook bescheiden, relaxed, en ze klagen en roepen niet. Sterker nog, ze zijn dankbaar voor de zorg, zelfs als iets niet goed is gegaan. Heel anders dan de veeleisende patiënten die ik tegenkwam tijdens mijn opleiding in het UMC Utrecht, waar ik had ervaren dat je met de gemiddelde Randstedeling meer op je hoede moet zijn voor juridische repercussies. Na vijf jaar wil ik nooit meer terug. Ik woon aan de rand van Groningen-stad, en zelfs daar is het heerlijk rustig. In het ziekenhuis kent iedereen elkaar, het personeel is vriendelijk, de lijnen zijn kort en een overleg is zo geregeld. Met patiënten schuiven we niet. En – ook belangrijk – het is gezellig. Ik werk vier dagen in de week, waarvan één dag in het UMCG. Daar zou ik bij wijze van

spreken kunnen verdwalen, zo groot als het is. Ik heb ook geen idee wie er in het restaurant achter de kassa zit en de patiënten eisen er veel van ‘Het Hoogste Adres’. Dat is echt anders in het Ommelander Ziekenhuis. In plaats van zestig patiënten op een ochtendspreekuur krijg ik er hier vijftien - die ik dus ruime aandacht kan geven. Doordat ik hier mijn loopbaan ben begonnen, heb ik geen vergelijkingsmateriaal. Ja, ik mis mijn vrienden uit de Randstad soms, maar omdat ik in de stad woon met meer ‘import’ voel ik me niet ontheemd. Ook niet in het jaar dat ik in Scheemda woonde. Ik weet wel dat deze plek een ander mens van me heeft gemaakt. Ik verdien minder omdat ik in loondienst ben, maar ben vrolijk en geniet van mijn werk. En, ik ben er nog, ook een reden om dankbaar te zijn.’

